ADAM BLADE

YENİ SERİ!

Canavar Peşinde

ÖLÜMÜN GÖLGESİ

BUZUL SAVAŞÇISI

KOLDO

DİTAŞ BALİNA

Canavar Peşinde

Bir sonraki Canavar Avı için Freeshor köyüne giden Tom ve arkadaşlarını burada büyük bir sürpriz bekliyor. Yüzleşecekleri yeni Canavar, Buzul Savaşçısı Koldo, köylüler tarafından tutsak edilmiş durumda. Tom ve Elenna, neler olup bittiğini anlamaya çalışırken ansızın ortaya çıkan Canavar Ustası Freya ortalığı savaş alanına çeviriyor.

Tom ve arkadaşlarını yine zorlu bir sınav bekliyor. Ama Velmal'i ve Canavar Ustası Freya'yı alt etmek hiç de kolay olmayacak.

Ölümün Gölgesi serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Denizlerin Hâkimi Krabb
- Fırtına Kuşu Havkit
- Yürüyen Dağ Rok
- Toprağın Efendisi Trema
- Böceklerin Kraliçesi Amiktus

9 yaş ve üstü

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbook.com.tr

₺ 6.00

ISBN 978-975-999-775-5

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2014

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 28
ÖLÜMÜN GÖLGESİ
Buzul Savaşçısı Koldo
Beast Quest
KOLDO
The Arctic Warrior

ISBN: 978-975-999-775-5
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 29547

© Metin: Working Partners Limited, 2009
© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims © Orchard Books 2009
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Nurten Hatırnaz
Son okuma: Aslı Onat
Çeviren: Can Türkyılmaz
Grafik uygulama: Merve İnceoğlu

Baskı: S.E.M Matbaacılık Sezgin Arslan, İstanbul
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Emintaş San. Sit. No: 101/ 33
Topkapı - Zeytinburnu
Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

BUZUL SAVAŞÇISI
KOLDO

Canavar Peşinde

ÖLÜMÜN GÖLGESİ

ADAM BLADE

BUZDAN
ŞATO
ARIM AY MAĞARASI
FREESHOR
T
GWILDOR DÜZLÜKLERİ
TAR
GÖKKUŞAĞI ORMANI

Gwildor
ON
ARAZİSİ
BALIKÇI KÖYÜ
GWİLDOR DENİZİ

Yepyeni bir dünyaya hoş geldin...

Dünyadaki tüm kötülüğü gördüğünü mü sanıyorsun? O halde sen de neredeyse Tom kadar budalasın! Büyücü Malvel'i yenmiş olabilir, ama Tom'u bekleyen yepyeni sınavlar var. Ayrıca sevdiği ve tanıdığı herkesi arkasında bırakıp uzaklara yolculuk etmek zorunda. Neden mi? Çünkü hiç bilmediği bir krallıkta yenmesi gereken altı Canavar var.

Acaba Tom bu yeni görevi kabul edecek mi? Kendisinin bundan henüz haberi yok ama buradaki insanlarla aslında çok yakın bağlara sahip. Ve karşısında onu yok etmeye kararlı yeni bir düşmanı var. O düşmanın kim olduğunu tahmin edebiliyor musun?

Kahramanının başından geçenleri öğrenmek istiyorsan bir an önce sayfaları çevirmeye başla.

Velmal

GİRİŞ

Linus, kardaki dev ayak izini görünce korkuyla nefesini tuttu. Söylentiler doğruydu demek ki.

"Bu taraftan!" dedi Dylar. Sıska parmağıyla, buzlu yolu işaret ediyordu.

Diğer elindeki meşalenin alevinden yayılan dumanlar, dondurucu gecenin karanlığına karışıyordu. Meşalenin turuncu ateşi, köyün yaşlılarından olan Dylar'ın yüzündeki kırışıklıkları ortaya çıkarmıştı.

Linus daha çocuk yaşta olsa da herkes gibi o da bir meşale taşıyordu. Ateşin sıcaklığına rağmen kürklü kıyafetinin içinde ürperdiğini hissetti. Tüm bir yılı kar altında geçiren Freeshor köyünde büyümüş olsa da soğuğun iliklerine bu kadar işlediğini hiç hatırlamıyordu.

Korkunç bir Canavarın peşindeydiler.

"İşte orada!" diye bağırdı biri. "Bir şey gördüm!"

Köylüler bağrışmaya başladı.

"Nerede?"

"Peşinden gidelim!"

"Kaybedecek zamanımız yok."

Kalabalık hızla ilerlemeye başladı ama Dylar, "Durun!" diye bağırdı. "Birbirinizden ayrılmayın. Bir takım olarak çalışmazsak yaratığı yakalayamayız. Çocukları uzaklaştırın."

Linus diğer çocuklar gibi kenara çekilmemek için bacakların ve ellerin arasından gizlice öne ilerledi.

Bu eğlenceyi hayatta kaçıramam, diyordu içinden.

Yolun daralmaya başladığı yerde bir şeyin parladığını gördüler.

"Buz Canavarı!" diye bağırdı biri. Linus nefesini tuttu.

Canavar arkasını dönmüş, onlardan uzaklaşıyordu. İki adam büyüklüğündeydi. Donmuş bedeni meşalelerin ışığında soluk mavi renkte parlıyordu. Linus Canavarın gövdesinin yer yer saydamlaştığını fark etti.

Canavar, köylülere dönüp öfkeyle kükredi. Yüzü, tıpkı yarım kalmış bir heykel gibi keskin hatlara sahipti. Donmuş çenesiyle kaşlarında minik sarkıtlar vardı ve gözleri tıpkı buz tutmuş bir havuzu

andırıyordu. Linus, Canavarın elindeki kalkanın neredeyse kendisiyle aynı boyda olduğunu gördü. Kalkandan, iğrenç, yeşil bir parıltı yayılıyordu.

"Pe... peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu biri.

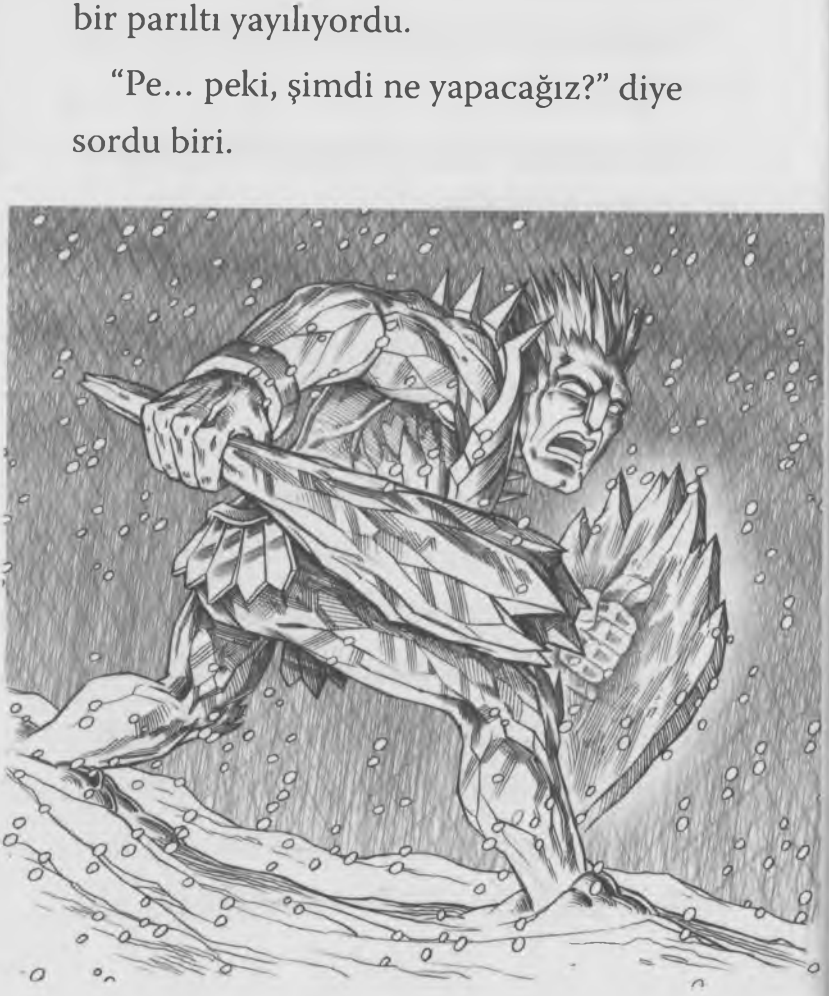

Kar Canavarı bir ayağını kaldırıp sertçe yere vurdu. Yolun sarsıldığını fark eden köylüler korkuyla birkaç adım gerilediler. Ama Canavar üstlerine gelmedi.

"Etrafını sarın!" diye bağırdı Dylar.

Ön saftakiler koşmaya başlayınca Linus da peşlerinden fırladı. Canavar kaçmaya çalışsa da Freeshorlular daha hızlıydı. Kalabalık iki gruba ayrılıp Canavarın etrafını sardı. Köylülerden biri Canavarın sırtına atladı ama kayıp yere yuvarlandı. Buz Devi korkunç bir çığlık atıp adamı ezmek için ayağını kaldırdı. Linus meşalesini kaldırarak yerdeki adamın yanına atladı. Suratını aydınlatan alevler yüzünden sersemleyen Canavar korkuyla elini kaldırırken kalkanını yere düşürdü.

Linus'un ağzı açık kalmıştı.

Buz Canavarı ateşten korkuyordu!

Sendeleyen Canavar köylülerin meşalelerine yaklaştıkça her tarafında su damlaları oluşmaya başlamıştı.

Linus küçük adımlarla ilerlemeye başladı. Eğer kalkanı almayı başarırsa köydeki herkes ondan bahsederdi. Ateşi bir kılıç gibi tutarak ödülüne doğru ilerledi. Canavar kalın, buzlu parmaklarını kalkana doğru uzatsa da Linus çevik bir hareketle meşaleyi ona daha da yaklaştırdı.

"Uzak dur!" diye bağırdı. Canavar telaşla geri çekildi. Linus yerdeki kalkanı alınca Freeshorlular sevinçle bağrışmaya başladılar.

Canavar daha da telaşlanmış görünüyordu. Az önceki ter damlalarının yerini sanki bir şelale almış, Canavar gözle görülür bir şekilde küçülmeye başlamıştı.

"Yok edin onu!" dedi biri.

Bir başkası ise "Eriyip yok olana kadar durmayın!" diye ekledi.

Ateşten çember gittikçe daralıyordu.

Ama Linus, Dylar'ın, kalabalığı bir anda susturan sesini duydu:

"Hayır!" Herkes yaşlı adamın ne söyleyeceğini merakla beklerken Dylar gülümsedi: "Başka bir yol daha var..."

BİRİNCİ BÖLÜM
İLK DENEME

Fırtına dağ yolundan inişe geçtiğinde Tom eyerin üzerinde kalabilmek için epey çaba harcamak zorunda kaldı. Gwildor'daki Görevler öncekilerden çok daha zordu ve Rok'la çarpışmak bütün gücünü tüketmişti.

Krabb'ın dev kıskaçlarından biri onu yaraladığından beri Tom'un elindeki acı bir türlü geçmiyordu. Damarlarında dolaşan zehir yüzünden sağ elini kullanamıyor,

dizginleri sol eliyle idare etmeye çalışıyordu. Fakat Elenna bunu fark etmesin diye uğraşmak daha yorucuydu.

Onun endişelenmesini istemiyorum, dedi içinden Tom. Gwildor'daki görevlerinin ancak yarısına gelmişlerdi ve Velmal'in lanetinden kurtarmaları gereken üç Canavar daha vardı.

Ayağının altındaki taşlar aniden yuvarlanmaya başlayınca Gümüş acıyla inledi. Elenna bağırarak eyerden aşağı atladı. Kurt patilerini yalarken Tom yerde kan izleri gördü.

"Bir şeyi yok, değil mi?" diye sordu Elenna'ya.

Elenna kollarını Gümüş'ün boynuna doladı.

"Galiba iyi," dedi. Kurdun patisini dikkatle kaldırıp incelemeye başladı. "Yalnızca bir çizik... Fazla önemli değil gibi."

Elenna yeniden Fırtına'nın sırtına atlayınca Gümüş de ayağa kalktı. Dili dışarıda, heyecanla yola devam etmek istiyordu. Elenna önlerinde uzanan taşlı yola göz gezdirip "Belki de tılsımdaki haritaya bir göz atsak iyi olacak," dedi.

Tom boynuna asılı gümüş tılsımı çıkarıp önünde tutunca, ortasındaki mavi mine parlamaya başladı. Tılsım, Yasak Ülke'deki Görevlerinde topladığı altı parçadan oluşuyordu. Tılsımın arkasındaki harita ise Gwildor'da Tom'a yol gösteriyordu.

Tom tılsımın arkasını çevirince Gwildor'un kuzeyine uzanan iki yol olduğunu gördü. Kuzey toprakları karla kaplıydı ve dört bir yanında donmuş göller bulunuyordu. Yollardan birinin ucunda, insana benzer bir şekil vardı. Şekle daha yakından göz atan Tom adamın kol ve

bacaklarının et ve kemikten değil, buzdan olduğunu fark etti. Hemen altında ürkütücü harflerle *Koldo* yazıyordu.

Diğer yol ise daha yakında sonlanıyordu. Yolun bittiği yerde bir terazi resmi vardı. Tom, ilk önce teraziye ulaşmaları gerektiğini biliyordu. Çünkü daha önceki görevlerinde Canavarları ancak, tılsımın işaret ettiği büyülü ödüller sayesinde yenebilmişlerdi.

Tom'un omzunun üzerinden tılsıma bakan Elenna "Terazi ne işimize yarayabilir ki?" diye sordu.

"Kim bilir?" dedi Tom. "Ama tılsıma güveniyorum."

Gwildor'un benzersiz manzarası eşliğinde yollarına devam ettiler. Gwildor'a adım attıkları günden beri karşılaştıkları renklerin güzelliğine inanamıyorlardı: Çimenler Avantia'dakinden çok daha yeşildi, her yan

gökkuşağının bütün renklerinden çiçeklerle doluydu. Öyle ki, Gwildor'un korkunç büyücü Velmal'in laneti altında olduğuna inanmak çok zordu.

Bir ormanın kenarına ulaştılar. Tom ilk birkaç ağaçtan sonrasını zar zor görebiliyordu. Orman, ağaçlar ve sarmaşıklarla doluydu. Ağaçların tepelerinde yoğun bir sis bulutu dolaşıyor, içeriden tek bir ses dahi gelmiyordu. Ne ötüşen kuşlar ne de çığlık atan maymunlar vardı bu ormanda. Yaprakların hışırtısı bile duyulmuyordu. Hava ise durgun ve bunaltıcıydı.

"Ormanın etrafından mı dolaşsak?" dedi Elenna.

Tom haritaya yeniden bakıp başını iki yana sallayarak "Hayır, orman çok büyük," diye karşılık verdi. "O kadar zamanımız yok."

Tom'un ormanın içinden geçmek için

başka bir sebebi daha vardı. Bu sayede diğer eliyle kılıç kullanma yeteneğini geliştirebilirdi. Sağ elindeki ağrı yüzünden kılıcı sol eline alarak dövüşmek zorunda kalacaktı artık.

Yollarına çıkan dal ve sarmaşıkları kılıcıyla keserek ilerlemeye başladı. Normalde sağ eliyle rahatça yaptığı pek çok farklı hareketi sol eliyle yapmak, düşündüğünden daha zordu. Yaptığı her bir hareket son derece tuhaf ve ters geliyordu. Çok geçmeden sol omzu yorgunluktan yanmaya başladı. Güçlükle nefes alıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Elenna.

Tom inatçı bir eğrelti otunu daha budayıp yüzünü buruşturdu. Ormandan çıkıp gün ışığına ulaşmalarına az kaldığını görebiliyordu. "Neredeyse vardık."

Elenna elini Tom'un omzuna koydu.

"Tom," dedi. "Rol yapmana gerek yok. Acı

çektiğini görebiliyorum. Yolu biraz da ben açayım, ne dersin?"

Tom başını öne eğdi. Utançtan yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu.

"Şimdi pes edemem," dedi. "Birkaç sarmaşığı kesmeyi bile beceremiyorsam Koldo'yla nasıl başa çıkabilirim?"

"İhtiyaç duyduğun her an yanında olacağımı bilerek," diye yanıtladı Elenna.

Tom arkadaşına teşekkür etti fakat yine de kılıcı diğer eline almaya karar verdi. Sağ eliyle kılıcın kabzasını kavradı. Sol kolu bir kaya parçası gibi kasılıp ağırlaşmıştı.

Ormanın ucuna vardıklarında Tom terden sırılsıklam olmuştu. Onları karşılayan buz gibi rüzgâr nefesini kesti. Buzlu Ovalar, soluk ve mavi-beyaz renkleriyle önlerinde göz alabildiğine uzanıyordu. Karların arasından görünen ufak, yeşil bölgeler okyanustaki

birer adayı andırıyordu. Yerden göğe yükselen buzdan kuleler rüzgârla yontulmuş, değişik şekillere girmişlerdi. Ufuk çizgisinin görünmediği bu topraklarda yeryüzü ile gökyüzü bir olmuştu.

"Muhteşem!" dedi gözleri hayranlıkla açılan Elenna.

Evet, muhteşem, diye düşündü Tom. *Ama bir o kadar da ölümcül.*

İKİNCİ BÖLÜM
KARANLIĞA DOĞRU

Fırtına'nın adımları, bu kardan örtünün altında kalmış eski bir yolu tekrar açıyordu.

"Sanki bambaşka bir dünyaya geldik!" dedi Elenna. Verdiği her nefes göğe yükselen beyaz bir buluta dönüşüyordu. Ardından gülerek ekledi: "Soğuğu bile bambaşka!"

Tom, Fırtına'yı durdurdu ve eyer çantasındaki kürkleri giydiler. Gümüş

ise kalın, gri kürkü sayesinde soğuğa aldırmıyor, heyecanla karların içinde yuvarlanıyordu.

İlerlemeye devam ettiler ve kısa bir süre sonra yol görünmez oldu. Artık bu kardan çölde, uygarlığa dair hiçbir iz kalmamıştı. Buz parçalarından oluşan rüzgâr üzerlerine doğru estiğinden Tom, yüzünün bir tarafını hissetmiyordu artık.

"Burada daha ne kadar hayatta kalabiliriz, bilemiyorum," dedi.

Buzdan dağların arasında ilerleyen Tom, Fırtına'yı kuvvetli rüzgâra rağmen gölgelerinin düştüğü yöne doğru sürmeye devam etti. Bu topraklara yağan kar bile Avantia'dakinden oldukça farklıydı. Birer kristal gibi parlayan kar tanelerinden yansıyan güneş ışığı Tom'un gözünü alıyordu. Önden giderken kar tepeciklerinin

içinden geçen Gümüş ise sık sık duraklayıp kalın kürkünde biriken karlardan kurtulmak için silkiniyordu.

Tom her yüz adımda bir tılsıma bakarak yolu kontrol ediyordu. *Eğer burada kaybolursak,* diye düşündü; *çıkış yolunu bulamaz ve Koldo'yu asla kurtaramayız.*

Tom yeniden tılsıma bakınca teraziye çok yaklaştıklarını gördü. Terazi geniş, hilal şeklindeki bir mağaranın içinde bekliyordu onları. Haritaya göre mağaranın iki girişi vardı ve birbirlerine bir yer altı tüneliyle bağlıydılar. Yani neyse ki mağaraya bir kez girdikten sonra geri dönmeden yollarına devam edebilirlerdi. Terazi olmadan Tom, Koldo'yla yüzleşemezdi. Canavarı özgür bırakmak Freya'nın Velmal'den kurtulmasına bir adım daha yaklaşmak demekti. *Tabii eğer Velmal'den kurtulmayı*

o da istiyorsa, diye düşündü Tom, kaşlarını çatarak.

Mağaranın girişi biraz ilerideki dev buzulun sonundaydı. Bu sonsuz beyazlığın içinde aniden kara bir delikle karşılaşmak son derece korkutucuydu. Tom ve Elenna, Fırtına'nın sırtından aşağı atladılar.

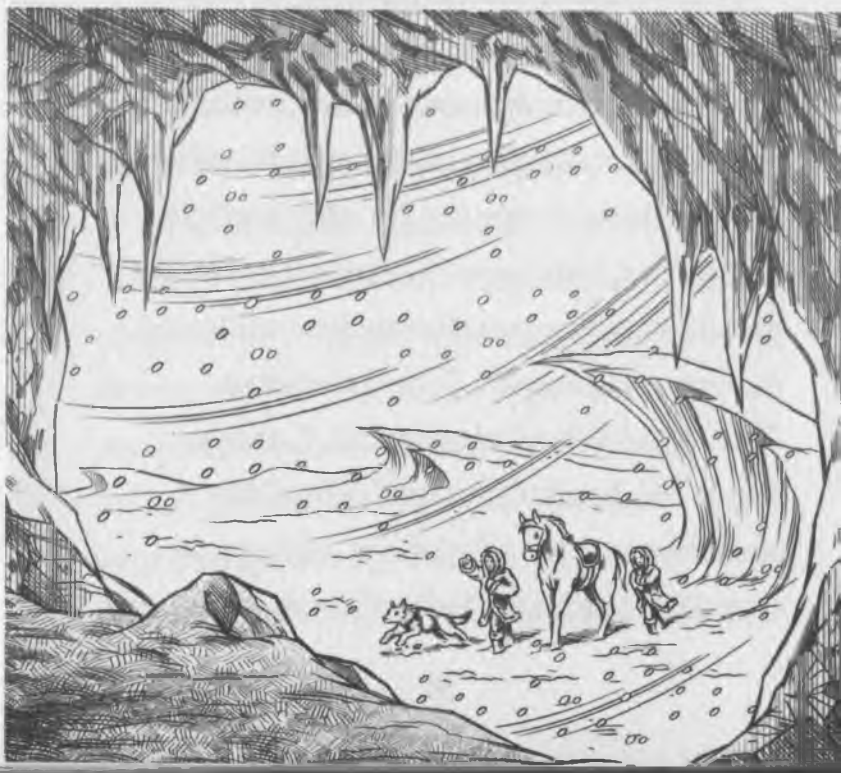

"Mağaranın çıkışı buzulun diğer yanında gizli herhalde," dedi Elenna. Fakat girişe ulaşmak için bir yokuşu tırmanmaları gerekiyordu.

"Hayvanlar bizimle gelemez," dedi Tom. Her kelimesinin ardından ağzından beyaz buharlar çıkıyordu. "Fırtına buraya çıkamaz. Mağaraya çabucak girip çıkmalıyız." Elenna'nın saçlarının uçlarının donmaya başladığını görebiliyordu. "Ama burası çok soğuk, onları yalnız bırakamayız."

"Bunu nasıl çözeriz, biliyorum," dedi gözleri parlayan Elenna. Fırtına'nın dizginlerini çözdü ve fazla sıkmadan Gümüş'ün göğsüne ve ön ayaklarına doladı. Keskin bir ıslık çalınca Gümüş geniş bir çember çizmeye başladı. Fırtına da ardından onu takip ediyordu.

"Bu, üşümemelerini sağlayacaktır," dedi Elenna.

Arkadaşının kıvrak zekâsına gülümseyen Tom "Hadi, gidelim," dedi. "Yine de çabuk olmamız gerekiyor."

Mağaranın girişinin bulunduğu yokuşu tırmanmaya başladılar. Tırmanışın son anlarına kadar birbirlerine tutunarak destek oldular. Girişe yaklaştıklarında Elenna, yaralı elini kullanmakta iyice zorlanmaya başlayan arkadaşını yukarı çekti. Karanlıkta etrafa göz gezdiren Tom ve Elenna içerisinin daha da soğuk olduğunu hissettiler. Mağaraya girince burunlarına keskin bir koku geldi. Bu kokunun bir hayvandan geldiği açıktı. Birkaç dakika sonra gözleri karanlığa alışan Tom'un merakının yerini korku aldı: Giriş çok dardı ve bıçak gibi keskin kayaların arasından

geçmeleri gerekiyordu. Mağaranın içinde *şıp! şıp! şıp!* diye damlayan bir su sesi yankılanıyordu.

"Bak," diye fısıldadı Elenna. Yerdeki sığ birikintide küçük tüyler yüzüyordu. Tom, işaret parmağını dudağına götürerek kıza sessiz olmasını işaret etti. Eğer burada yaşayan bir şey varsa, onun misafirlere alışık olmadığından emindi.

Karanlık mağarada ilerlemeye devam ettiler. Mağarada, sarkıtlardan damlayan su dışında çıt çıkmıyordu. Tom, kılıcın kınını diğer tarafına aldı. Çünkü bir sorun çıkarsa sağlam olan sol elini kullanmak zorunda kalacaktı. Fakat içerisi o kadar soğuktu ki daha şimdiden parmaklarını hissetmiyordu. Elenna'nın dişlerinin takırdadığını duydu. Kendi dişlerinin de kısa bir süre sonra takırdamaya başlayacağını biliyordu.

Kalkanını sırtından çekip sağ koluna aldı. Kar Canavarı Nanuk'un verdiği çıngırağı soğuktan korunmak için kullanabilirdi. Çıngırağı yavaşça ovuşturunca etraflarındaki havanın ısınmaya başladığını fark etti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Elenna.

Tom'un gözleri, geçitte ilerledikçe karanlığa daha da alışmıştı. Geçidin sonu genişçe bir alana açılıyordu. Tom tılsımı yeniden kontrol etti: Haritaya göre terazi burunlarının dibindeydi.

Derken ileriden bir hışırtı geldi.

Tom sol eliyle kılıcını kınından çekti ama çeker çekmez düşürecek gibi oldu. Kılıcın ağırlığına bir türlü alışamıyordu.

İçinden öfkeyle *hadi ama! Dikkatini topla Tom!* diye geçirdi.

Kılıcın kabzasını daha da kuvvetle sıktı.

Bir anda duvarda gölgeler belirdi. Korkunç yaratıklara benziyorlardı. Aniden hava öfkeli çığlıklarla doldu.

"Eğil!" diye bağırdı Tom.

Elenna ve Tom dizlerinin üzerine çöktüler. Etraflarında çığlıklar ve kanat sesleri yankılanmaya başladı.

Ses kaybolunca Tom etrafına bakınarak ayağa kalktı.

"O da neydi?" diye sordu merakla arkasına dönen Elenna.

Ses yeniden yaklaşınca Tom bu defa ayakta kalmaya karar verdi. Köşede beş tane ibikli kuş beliriverdi. Birer boncuk tanesini andıran gözleri tehditkâr bir şekilde parlıyordu. Bu tombul kuşların hepsinin gövdesi simsiyahtı. İbikleri ise parlak sarı renkteydi ve küçük kanatları

uçmaya pek uygun değil gibiydi. Bu yüzden havalandıktan sonra biraz kanat çırpıp perdeli ayaklarının üzerine iniyorlardı.

"Sence de çok şapşal görünmüyorlar mı!" dedi Elenna kahkaha atarak.

Tom kılıcını indirdi. Kuşlar yaklaşınca tüylerinin mat ve yapış yapış olduğunu gördü. Keskin burnu çürümüş et kokusunu hemen aldı. Kuşlar Tom ve Elenna'nın etrafında dönüp bacaklarını gagalamaya başladılar. Sanki onları dövüşmeye çağırıyorlardı. Kuşların yaydığı koku, yağlı tüyleri ve korkunç gözleri tek bir şeyin işaretiydi:

"Sanırım bunlar Velmal'in yaratıkları," dedi Tom.

Kötü büyücünün adını duyan kuşlar delirmiş gibi ötmeye başladılar. İçlerinden biri havaya sıçrayıp Tom'un kalkanını kıvrık

pençeleriyle kavradı. Tom ondan kurtulmak için kalkanını sallarken bir diğeri atlayıp gagasını Tom'un yüzüne geçirdi. Tom, ikisinden de çabucak kurtuldu. Elenna ise tekmeleriyle kuşları uzak tutmaya çalışıyordu. Tom yaratıkları uyarmak için kılıcını sertçe savurdu.

Onlara zarar vermek istemiyorum, dedi içinden. *Ama yine de beni hırpalamalarına izin veremem.*

Yaratıklar arkalarına dönüp mağaranın girişine doğru uzaklaşmaya başladılar. Bir yandan da kahkahaya benzer, korkunç çığlıklar atıyorlardı.

"Hadi," dedi Tom kaygan zeminde hızla ilerleyerek. Ardından duraklayıp "Şuraya bak!" dedi heyecanla.

Elenna "Terazi!" diye haykırdı. Terazi, mağaranın diğer ucundaki bir oyuğun içinde parıl parıl parlıyordu. Tavandaki çatlaklardan içeri sızan ışık, pirinçten yapılmış kefelerinden yansıyordu.

"Freya'nın ödülüne ulaşmak zorundayız!" diye haykırdı Tom.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÜŞMAN UYANIYOR

Tom, Elenna'nın yaklaştığını duydu. Ardından bir el omzunu kavradı.

"Bak, Tom!" diye fısıldadı Elenna. "Duvarda!"

Tom kızın gösterdiği yere baktığında terazinin aslında kalın bir buz tabakasının içine sıkışmış olduğunu gördü.

"Görevin kolay olacağını düşünmüyorduk zaten, değil mi?" dedi sırıtarak.

İkisi beraberce buz tabakasının yanına

geldiler. Tom, parmaklarını buzun üzerinde gezdirmeye başladı. Kalınlığı neredeyse Tom'un kolu kadardı. Yakından bakınca terazinin altın gibi parladığını gördü. Pazarda kullanılanların aksine, son derece zarif bir teraziydi bu. Ama Canavar Avı'nda bir terazi ne işe yarayabilirdi ki?

"Onu buzun içinden nasıl çıkarabiliriz?" diye sordu Elenna.

"Kılıcımla buzda delik açabilirsem eğer..." diye söze başladı Tom.

Ama Elenna eliyle aniden Tom'un ağzını kapadı. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Başıyla, Tom'un omzunun arkasındaki bir yeri işaret ediyordu. Tom arkasına döndü.

Baktığı yerde, o güne dek gördüğü en büyük beyaz ayı yatıyordu. Ve aralarında on adım bile yoktu. Bir top gibi kıvrılmış, başını

ön ayaklarının üzerine koymuştu. Gözleri ise kapalıydı. Hayvanın sarı ve kıvrık pençeleri Tom'un parmakları kadar uzun ama bir kartalın pençeleri kadar sivriydiler. Korkunç hayvanın etrafına saçılmış pek çok hayvan kemiği vardı. Bunlar belli ki ayının eski kurbanlarına aittiler.

Dev ayıyı görür görmez Tom'u ter basmıştı.

Elenna başıyla bu defa diğer tarafı, mağaranın girişini işaret etti. Tom'a dönüp dönmeyeceklerini sorduğu açıktı.

Tom tekrar dönüp uyuyan yaratığa baktı. Eğer uyanırsa öfkeleneceği kesindi. Tom ne kendisinin ne de Elenna'nın yaralanmasını göze alabilirdi. Ama geri dönmeleri de mümkün değildi. Büyülü teraziyi buzdan kurtaramazsa Koldo'yu nasıl serbest bırakabilirdi?

Tom, Elenna'nın kulağına yaklaşıp "Teraziyi almak zorundayız," diye fısıldadı.

Elenna çenesini kararlı bir şekilde sıktı ve "O zaman sessizce al!" dedi.

Tom buzu delmek için kılıcını çekti. Fakat kılıcın kınına sürtünmesiyle çıkan alçak ses mağarayı doldurdu. Hafifçe kıpırdanan ayı, burnunu oynattı.

Elenna hemen oklarından birini çekip yayın ağzına yerleştirdi. Tom, onun savunmasız bir hayvanı öldürmeyeceğini biliyordu. Ama ayı uyanırsa ve üzerine çevrili bir silah görürse onlara saldırmakta tereddüt edebilirdi.

Tom kılıcın ucunu buz tabakasına dayayıp sağlam eliyle sabitledi. Ardından omzuyla kabzasına yüklendi. Bir kıvılcımla beraber ufak bir buz parçası yere düşüp kırıldı. Tom kaşından damlayan bir ter damlasının yere çarptığını ve daha çarpar çarpmaz donduğunu gördü.

Bunu başarmak zorundayım, diye düşündü. Hadi ama! Bir başka ufak buz parçası kırılıp düşene kadar ittirmeye devam etti. Anlaşılan, bu uzun ve yorucu bir iş olacaktı.

Peki ya... Tom'un zihninde yeni bir fikir şekilleniyordu.

Kılıcını bir kenara bıraktı. Elenna şaşırmış gibiydi. Tom kalkanını duvara doğru kaldırdı. Eğer Nanuk'un çıngırağı onları sıcak tutmayı başarıyorsa belki buzu da eritebilirdi? Planı anlayan Elenna'nın yüzünde bir gülümseme belirdi.

Kısa sürede en dıştaki buz erimeye başladı. Buz, kalkandan dalga dalga yayılan ısının etkisiyle iyice incelirken Tom bir taraftan da ayıyı gözlüyordu. Fakat bir anda buzdan iniltiye benzer bir ses geldi ve buzun büyük bir kısmı kaymaya başladı. Ardından tüm mağarayı inleten bir gürültüyle yere düşüp kırıldı.

Elenna ve Tom oldukları yerde donakalmışlar, bakışlarını ayıya dikmişlerdi.

"Şimdi olmaz," diye söylendi Tom. "Bu kadar yaklaşmışken olmaz." Büyük bir

umutla, ayının uykusuna devam etmesini diliyordu. Ama ayının kocaman ağzını ardına kadar açıp esneyerek yerinden doğrulduğunu görünce bütün hayalleri suya düştü. Dev hayvanın dişlerinin ne kadar uzun ve korkutucu olduğunu şimdi daha iyi görebiliyordu.

Ayıyı uyandırmışlardı!

Hayvan tembel tembel kalkıp bacaklarını esnetti. Başını kaldırdığı anda Tom ile Elenna'yı fark etti. Hırlayarak arka ayaklarının üzerine kalktı. Tom onun bu kadar kocaman olabileceğine inanamadı. Boyu Tom'un en az iki katıydı. Fırtına bile bu ayının yanında ufacık kalırdı.

Dev yaratık kükreyince leş gibi kokan sıcak nefesi Tom ve Elenna'nın yüzlerine

vurdu. Salyaları, üst çenesinden alt çenesine doğru akıyordu. Ayı yeniden ön ayaklarının üzerine indi ve doğruca Tom ve Elenna'nın üzerine koşmaya başladı. Tom, Elenna'nın yayının neredeyse elinden düşeceğini gördü. Çünkü arkadaşı korkuyla donakalmış, ayının bir o yana bir bu yana savrularak üzerine gelmesini izliyordu. Birkaç saniye sonra canavarın dev gövdesinin altında ezilmeleri işten bile değildi.

Güçlükle "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Elenna.

Tom bir an önce bir şeyler düşünmesi gerektiğini biliyordu. Yoksa hem hayatları hem de Görevleri sona erecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ZOR KAÇIŞ

Ayı, tüyleri diken diken eden bir kükremeyle öne atıldı. Elenna, Tom'u son anda kenara itip kurtardı.

Yaratık hemen arkalarındaki buzdan duvara çarpınca bıçak kadar keskin buz parçaları dört bir yana saçıldı. Burnunu mağaranın duvarına çarpan ayı acıyla inledi. İki ayağının üzerine kalkıp bir kez daha kükredi. Nefesinin berbat kokusunu

bu mesafeden bile alabiliyorlardı. Beyaz ayı Tom ve Elenna'ya döndü. Artık teraziyi almak için bu dev yaratığı geçmeleri gerekiyordu.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim ama şimdi geri çekil!" dedi Tom, Elenna'ya. Bu uyarının ne kadar ciddi olduğunu anlayan Elenna başıyla onaylayıp kenara çekildi.

"Bana ihtiyacın olursa," dedi yumuşak bir sesle, "seslenmen yeterli, biliyorsun." Az önce hazırladığı ok hâlâ yayın ucundaydı. Tom, o oku kullanmak zorunda kalmayacaklarını umuyordu.

Ayı hızla Tom'un üzerine koşup pençesini savurdu. Tom bir orak gibi boynuna yaklaşan pençeden kurtulmak için eğildi. Bir yandan da aradan sıvışıp teraziye ulaşmak için fırsat kolluyordu.

Fakat ayı kocamandı. Tekrar üzerine gelince Tom kılıcını savurdu. Ayı kükreyerek geri çekildi. Tom, dışarıda endişeyle havlayan Gümüş'ün sesini duyabiliyordu. Sadık dostu kükremeleri duymuş olmalıydı.

Ayı öfkeyle dişlerini gösterdi. Ağzından akan salyalar mağaranın zeminine düşer düşmez donuyordu. Hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Her bir adımıyla mağaranın sallandığını hissediyordu Tom. Canavarın korkunç nefesini duymamak için eliyle yüzünü koruyup geriledi. Kılıcını tekrar savursa da bu defa ayı duraklamadı. Her saniye daha da gerileyen Tom teraziden giderek uzaklaşıyordu.

"Ayının dikkatini dağıtacak bir fikrim var," diye seslendi Elenna. "Onu biraz oyalayabilir misin?"

Tom aniden suratının dibinde beyaz bir şeyin varlığını hissedince kalkanını hızla kaldırdı. Canavarın kuvvetli pençesini engellemeyi son anda başarmıştı. Fakat kalkanı yaralı eliyle kullanıyordu ve darbenin etkisiyle bayılmamak için kendini zor tuttu.

"Sanırım yapabilirim," dedi yüzünü buruşturarak. "Ama ne yapacaksın ki?"

"Sen onu oyala yeter!" diye bağırdı Elenna. Ardından mağaranın ağzına doğru koşmaya başladı.

Tom artık tek başınaydı. Kılıcını savurarak ayıya doğru ilerlemeye başladı. O, kolundaki acı yüzünden çığlık atarken ayı bu işten keyif alıyor gibi görünüyordu. Tom kılıcı mecburen sol eline aldı. Sol elini hâlâ istediği gibi kullanamıyordu ama başka çaresi yoktu.

Kılıcı ayıya doğru sallarken kılıcın kabzası, bir kaya parçasına çarptı. Sol eli yeterince kuvvetli olmadığından kılıç elinden fırladı ve tangır tungur ayının önüne düştü.

Tom kılıcı yakalamak için hamle yaptı. Ayı buna karşılık olarak bir pençe daha savurdu. Pençeden kaçmaya çalışan Tom kendini yana attı. Ama yeterince hızlı değildi. Dev pençe kafasına çarpınca boynunun koptuğunu sandı. Savrularak soğuk mağara duvarına yapıştı. Tavandan üzerine buz parçaları dökülmeye başladı. O anda tekrar saldırıya geçen ayı bu defa onu ısırmaya hazırlanıyordu. Tom sendeleyerek ayağa kalktı. Kafasından süzülen kanın sıcaklığını hissedebiliyordu.

Ayının hemen arkasında bir ışık belirdi. Tom, ışığın Elenna'nın bulunduğu yerden

geldiğini görünce afalladı. Elenna oraya varmayı nasıl başarmıştı? Cevabı bulması uzun sürmedi: Arkadaşı, diğer girişe ulaşmıştı! Kızın başını ve omzunu mağaranın diğer ucundaki girişten görebiliyordu. Hemen arkasındaki Fırtına'nın bacakları da seçiliyordu. Elenna parmaklarını ağzına götürdü ve keskin bir ıslık çaldı.

Ayı şaşkınlıkla arkasına döndü. İşte bu, Tom'un aradığı fırsattı.

"Geliyorum!" diye bağırdı Elenna'ya.

Canavar yeniden Tom'a dönüp öfkeyle kükredi. Bir pençe savursa da Tom, bunu kılıcının yanıyla savuşturdu. Ve o an aklına bir fikir geldi. Fakat sol kolunun bunun için yeterince kuvvetli olduğundan emin değildi.

"Elenna, ayının dikkatini dağıtmalısın!" diye bağırdı. Elenna hiç vakit kaybetmeden

bir ıslık daha çaldı ama bu defa ayı onu duymazdan gelip pençesini Tom'a indirdi. Tom sendeleyerek geriye düştü.

Fakat aniden bir ıslık sesi daha duyuldu. Ve ardından: TAK!

Ayı acıyla böğürüp arkasına döndü. Tom, Elenna'nın oklarından birinin ayının

ayağına saplandığını gördü. Böylesine devasa bir hayvanı öldürecek bir darbe değildi ama dikkatini çektiği kesindi.

"Ya şimdi ya asla!" dedi Tom kendi kendine. Canavar Avı burada bitmeyecekti! Eğer ayının sağından ya da solundan geçemiyorsa teraziye ulaşmanın bir yolu daha vardı...

Tom kılıcını havaya fırlattı. Ayının başının üzerinden geçen kılıç hemen yanındaki duvara saplandı. Ayı yeniden önüne döndüğünde Tom hazırdı. Hayvana doğru koşmaya başladı. Bunun üzerine ayı da Tom'a karşı saldırıya geçti. Fakat Tom bir anda ayağıyla duvardan destek aldı ve kendini kılıca doğru fırlatıp sol eliyle kılıcın kabzasını yakaladı.

Kılıcı duvardan çekip yere indi. Artık ayının arkasında, terazinin hemen yanı başındaydı. Teraziyi buz duvarın içinden çekip aldı.

Ve hemen ikinci girişe doğru koşmaya başladı.

"Çok yaklaşma!" diye bağırdı Elenna küçük yarığın içinden. "Önce girişi büyütmeliyiz."

"Tamam, ama çabuk olun!" diye yanıtladı Tom. Korunmak için eğildi ve endişeyle omzundan arkaya baktı. Neyse ki dev ayı, cüssesi yüzünden ona yaklaşamıyordu. Çünkü ikinci girişin altındaki dar duvarların arasından geçmek onun için çok zordu. Ama yine de her geçen saniye daha da yaklaşıyordu ve Tom'un fazla zamanı kalmamıştı.

Tom üzerine yağan buz parçalarından korunmak için başını kollarının arasına aldı. Fırtına ikinci girişin yanlarına kuvvetli toynaklarıyla ardı ardına darbeler indiriyor, deliği genişletiyordu. Kısa bir süre sonra Tom'un sığabileceği büyüklükte bir delik açılmıştı.

Var gücüyle sürünerek dışarı çıkan Tom "Teşekkür ederim," dedi nefes nefese. Sonra buz parçalarından kurtulmak için silkelendi. Hemen ardından siyah burnunu daracık delikten dışarı çıkaran ayının kükremesiyle tüm mağara sarsıldı. Fakat artık güvendelerdi. Ayının bu delikten geçebilmesine imkân yoktu. Tom ayağa kalkıp Fırtına'nın boynunu okşadı.

"Arka girişi nasıl buldun?" diye sordu Elenna'ya.

Tılsımı kaldıran Elenna, "Ona her zaman

güvenebileceğimizi söylemiştin," diye yanıtladı.

Tom'un elindeki teraziyi koklayan Gümüş inledi.

"Umalım da bu terazi işimize yarasın," dedi Tom. Teraziyi, Freya'nın diğer ödüllerinin bulunduğu çantaya yerleştirdi. Ayının son bir kez daha kükrediğini duyunca ürperdi.

Buzlu ovalara bir kez daha bakıp "Velmal'in yaratıkları her yerde," dedi. "Ve henüz Görevin yarısındayız."

Onları neyin beklediğini kim bilebilirdi?

BEŞİNCİ BÖLÜM
ZİNCİRE VURULMUŞ CANAVAR

Tılsımın peşinden karlı düzlüklere vardıklarında güneş batmaya başlamıştı. Nihayet, at arabalarının donmuş izleriyle kaplı bir yola geldiler.

"Bir köye yaklaşıyoruz," dedi Elenna.

Tom'un bakışları ufuk çizgisindeki parıltıya takıldı. İlk önce bu ışığın batmakta olan güneşten geldiğini sandı. Ama ardından yükselen alev ve dumanları fark etti.

"Orada bir şeyler yanıyor," dedi Elenna'ya dönüp. "Yardıma ihtiyaçları olabilir."

Tom topuklarıyla Fırtına'yı dürtünce dörtnala ilerlemeye başladılar. Fırtına'nın toynakları yerdeki karı demirden birer çekiç gibi dövüyordu. Tom'un bacağı, sıçrayan karlar nedeniyle sırılsıklam olmuştu. Kısa bir süre sonra çitlerle çevrili küçük kulübelere ulaştılar.

Tom kürklere sarınmış dört gezginle karşılaşınca yavaşladı. Kahkahalar atıyor, birbirlerinin sırtına vuruyorlardı. Tom ve Elenna yanlarından geçerken bakışlarını Fırtına'ya çevirdiler.

"Gerçekten güzel bir atın var," dedi genç olanı. "Buz Adam'ı görmeye mi geldiniz?"

Buz Adam mı? Tom aniden heyecanla ürperdi. Bu, Koldo olamazdı, değil mi? İnsanlar korkunç bir Canavardan böyle keyifle bahsetmezlerdi herhalde? İşin içinde

Velmal'in büyüsü yoksa bahsetmezlerdi tabii...

"Ona neden Buz Adam diyorsunuz?" diye sordu Elenna.

"Neden olacak; tabii ki tepeden tırnağa buzdan bir adam olduğu için," dedi adam kahkaha atarak. "Gwildor'un dört bir yanından insanlar Freeshor'a onu görmeye geliyorlar."

"Freeshor mu?" dedi Tom başını kaşıyarak.

Adam kaşlarını çatıp ikisini de süzdü. "Gerçekten kayboldunuz, değil mi? Boş verin, nasılsa Buz Adam'ın hiçbir yere gittiği yok. Hazır buralara kadar gelmişken onu da görmüş olursunuz."

Tom, Fırtına'yı bir kez daha koşturmaya başladı.

Gezginleri geride bırakmalarının üzerinden çok geçmeden Freeshor'a

vardılar. Köyün dar sokaklarında kürklere sarınmış çocuklar neşeyle oyun oynuyorlardı. Bacalardan yükselen dumana, açık pencerelerden yayılan yemek kokuları karışıyordu. Tom yeniden insanların arasına döndüğüne seviniyordu. Köyde yangından iz yoktu ve kimse korkuyormuş gibi görünmüyordu.

"Her şey yolunda gibi," dedi Elenna. "Anlayamıyorum..."

Tom da başını salladı. "Benim de aklım ermedi bu işe. Canavarın burnunun dibinde yaşamalarına rağmen herkes çok mutlu." Tılsım yanılmış olabilir miydi?

Biraz sonra meydana kurulmuş bir pazara geldiler. Bir uçtan diğerine sıralanmış tezgâhlar top top kumaş ve pişmiş kestaneyle doluydu. Kızakların karda bıraktığı çapraz izler biraz ileride

son buluyordu. Kızaklara bağlı köpekler Gümüş'ü görünce hırlamaya başladılar.

Elenna'yla beraber attan inen Tom sol eliyle kılıcını çekti. Krabb'ın zehri yüzünden sağ eli her geçen dakika daha da kötüleşiyordu.

"Kılıcını neden çektin?" diye sordu kaşlarını çatan Elenna.

Tom gözleriyle ufku taradı. "Buradaki insanlar tehlikenin farkında olmayabilir ama bu, Canavarın saldırmayacağı anlamına gelmiyor."

"Atınız için saman ister misiniz bayım?"

Tom arkasına dönünce kendi yaşlarında bir oğlan çocuğuyla karşılaştı. Tom'un elindeki kılıcı görünce gözleri kocaman açılan çocuk Tom'un yüzünü dikkatle inceledi.

"Sen osun, değil mi?" dedi gözlerini onunkilerden ayırmadan.

Tom ve Elenna çocuğa kaygıyla bakıyorlardı.

"Ben... kimim?"

Çocuk gülümsedi. "Gwildor'un oğlusun işte... Hani kehanette bahsedilen: *Büyülü ödül, hak eden kişiye, Cesareti zaten ortada diye, Gwildor'un Oğlu, büyüdü doğuda, Gelecek Canavarları kurtarmaya.* Her yerde senden bahsediliyor."

Tom, balıkçı çocuk Kastor'un da ona Gwildor'un Oğlu dediğini hatırladı. Ve bir de Havkit'le olan görevinde karşılaştığı tablo vardı tabii... Tablodaki çocuk Tom'a ikizi kadar benziyordu ama tek bir fark vardı: Resimdeki oğlan kılıcını sol elinde tutuyordu. Şimdi de bu çocuk ona Gwildor'un Oğlu diyordu. Peki tüm bunlar ne demek oluyordu?

Ardından çocuk göğsünü gururla şişirdi: "Ama çok geç kaldın. Biz sorunu çoktan hallettik. Buz Adam artık bizim esirimiz."

"Esiriniz mi?" dedi Tom. "Ama nasıl?"

"Göstereceğim," diye yanıtladı çocuk. "Bu arada ismim Linus."

Sonra Linus onları köyün merkezinden ormana uzanan bir yola soktu. Bir yandan da neredeyse hiç nefes almadan konuşuyordu.

"Freeshor'un böylesine ünlü olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Yılın her günü buzlarla kaplı bir köye neden gelsinler ki zaten? Ama artık Buz Adam sayesinde Gwildor'dan buraya insan yağıyor resmen. Herkes esirimizi görmek istiyor. Ünlü olmak şöyle dursun, onun sayesinde para kazanmaya bile başladık..."

Atıştırmalık bir şeyler satan tezgâhların önünde sıralanmış insanların yanından geçtiler. Tom, köylüleri korkutmamak için kılıcını yeniden kınına soktu. İleride, ağaçların arasından ateşin parıltısını seçebiliyor, çıtırtısını duyabiliyordu. Fakat düzlüğe çıktıklarında karşılaştıkları manzara, ağzının açık kalmasına neden oldu.

Yetişkin birer adam boyunda dört kocaman meşale, donmuş bir su birikintisinin etrafına kare şeklinde dizilmişti. Tam ortalarında da...

"Koldo!" diye bağırdı Elenna.

Donmuş bir gölün üzerine kurulmuş bir hapishaneydi bu. Canavarın buzdan bedeni alevlerin ışığında parlıyordu. Eridikçe her yanından dökülen sular kollarından ve bacaklarından süzülüp yerdeki birikintiye

karışıyordu. Koldo'nun boynuna dolanmış dört ayrı halat, meşalelerin arasında duran dört dev kayaya bağlanmıştı. Canavar, boynunu eğmiş, dizlerinin üzerinde öylece duruyordu.

Meşalelerin ötesinde erkekler ve kadınlar ellerindeki sopaları sallıyor, bir kısmı Canavarla alay ederken, diğerleri onu hayranlıkla izliyordu.

"Evet, ne düşünüyorsun?" diye sordu Linus böbürlenerek.

Tom, şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı. Normalde yeni bir Canavarla ilk defa karşılaştığında içi öfkeyle dolardı. Ama bu defa acımadan başka bir şey hissetmiyordu.

"Tabii ki," diye sözüne devam etti Linus; "meşaleleri daha yakına koyamazdık, çünkü o zaman eriyip gider ve geriye hiçbir şey kalmazdı. Bu mesafenin en iyisi olduğuna karar verdik. Onu bulduğumuzdan bu yana biraz küçüldü ama neyse ki hiç durmadan buz üretebiliyor."

Tom arkasına dönünce Elenna'nın gözlerinin dolduğunu fark etti. "Bu, korkunç bir şey Tom!" dedi kız.

Canavara bakan Tom, Velmal'in lanetinin

izlerini aradı. Gwildor'da karşılaştığı her Canavarda yeşil bir iz bulunuyordu. Krabb'ın yeşil kıskacı, Havkit'in yeşil tüyü gibi Koldo'nun da bir yerinde yeşil bir iz olmalıydı. Fakat yoktu. Ve Canavar ortalığı yakıp yıkmak bir yana, kaçmaya çalışmıyordu bile.

Tom, Linus'u kolundan tutup "Köyün yaşlılarıyla konuşmalıyım," dedi.

Linus telaşlanmış gibiydi. "Neden? Buz Adam'ı yakından görmek istemez misin?"

"Lütfen," dedi Tom. "Söyleyeceklerim önemli."

Linus başıyla onayladı ve onlara yol göstermeye devam etti. Bir süre sonra kalabalığın sesini duymaz oldular. Tom, Elenna'nın kulağına eğilip "Sanırım korkunç bir hata yaptılar..." diye fısıldadı.

ALTINCI BÖLÜM
ESKİ DÜŞMAN

Biraz daha ilerlediklerinde bir kadın sesi duydular.

"Li-nus? Li-nus?"

"Annem sesleniyor," dedi rehberleri. "Çoktan evde olmam lazımdı."

İleride önlüklü, tıknaz bir kadın belirdi.

"Linus!" dedi bağırarak. "İşte buradasın. Çabuk eve gir. Yemeğin biraz daha soğursa Buz Adam'ı bile geçecek."

Kadın Linus'u kolundan tutup içeri götürdü. Kapıdan giren Linus, aceleyle arkasına dönüp bağırdı: "Tepeden aşağı inip sola dönünce Toplantı Evi'ni görürsünüz. Yaşlılar oradadır."

Tom ve Elenna, Linus'un tarifine göre ilerlemeye başladılar. Fırtına, soğuktan ürperiyor, havaya aldırmayan Gümüş ise karda hiç ses çıkarmadan sakin sakin ilerliyordu.

Meydandaki pazarın bitiminde kamp ateşinin etrafında toplanmış yemek pişiren bir grup köylüyle karşılaştılar. Aralarında hararetli bir tartışma devam ediyordu. Uzun boylu, zayıfça bir adam ikisine içine bolca et koyduğu ekmeklerden verdi.

"Teşekkürler," dedi Tom ve Elenna. Elenna etin bir kısmını ekmeğin arasından çekip Gümüş'ün ağzına bıraktı.

"Benim için bir zevktir," dedi adam. "Eee, ne düşünüyorsunuz bakalım?"

Ekmekten koca bir ısırık alan Tom "Ne hakkında?" diye sordu.

"Buz Adam hakkında tabii! Gertrud Hanımefendi onu bir yerlere kapatmamız gerektiğini düşünüyor ama işler böylesine açılmışken mümkün değil diyorum. Freeshor'a insanlar akın ediyor. Bizim de herkese yetecek kadar etimiz var."

"Et her şey demek değil," dedi karşıda oturan bir kadın. Tom, bunun Gertrud olduğunu tahmin edebiliyordu. "Peki ya balık avlamak için açtığımız delikler ne olacak Simon? Bu pek saygıdeğer buzdan beyefendi geldi geleli, deliklerden balık çıkmaz oldu. Tüm bu kalabalığın köyümüze gelmesine sözüm yok ama bütün

yiyeceklerimizi yerlerse ne olacak? Şimdilik yeterince etimiz var ama peki ya avlayacak hayvan kalmayınca?"

Tom, Elenna'ya baktı. Elindekinden yalnızca birkaç ısırık almış, yüzünü endişeyle buruşturmuştu. Yerliler yemeklerini onlarla paylaşarak oldukça nazik davranmışlardı. Peki, Elenna neden yemek istemiyordu?

"Canavara bunu yapmamalılar," dedi kız sessizce. Bugüne kadarki görevlerinin hiçbirinde bir Canavarın böylesine aşağılandığına şahit olmamışlardı.

"Haklısın," dedi Tom. "Hadi, gel. Toplantı Evi'ni bulalım."

Ateşin başından ayrılıp Linus'un tarif ettiği yolu izlediler. Küçük, düz taşlarla döşenmiş bir yola girdiler. Kısa bir süre

sonra yolun sonunda yükselen büyükçe bir evle karşılaştılar. Ay ışığının altında soluk mavi bir renk almıştı. Eve hızla yaklaştılar ve Tom elini duvarları oluşturan bloklardan birinde gezdirdi.

"Bu, buzdan bir kale!" dedi heyecanla.

İçeriden belli belirsiz mırıltılar geliyordu.

"Toplantı Evi burası galiba," dedi Elenna. Sonra Fırtına ve Gümüş'e dönüp eliyle havada bir çember çizdi. İşareti gören Gümüş ve Fırtına hemen hayali bir çemberi takip eder gibi yürümeye başladılar. Bu sayede üşümeyeceklerdi.

Tom geniş, tahta kapıya üç defa vurdu.

"Gir!" dedi gür bir ses.

Tom kapıyı itip içeri adımını attı. Karşılaştığı görüntüyle nefesi kesildi.

Sağlı sollu sekiz basamak halinde dizilmiş yastıklı, tahta sıralar geniş bir koridora bakıyordu. İki tarafta da kırmızı cübbeleriyle en az iki yüz yaşlı adam oturuyordu. Adamların hiçbiri birbirleriyle konuşmuyor, odada tek bir fısıltı dahi duyulmuyordu. Hepsi de ortadaki buzdan sunağın tepesinde duran bir cisme bakıyorlardı. Yeşil parıltısıyla odayı aydınlatan bir kalkandı bu. Tom bu rengin Velmal'in lanetine ait olduğunu görür görmez anlamıştı.

Koldo'nun kalkanı olmalı bu, diye düşündü.

Belli ki Canavar tuzağa düşürülmüş ve kalkanı elinden alınmıştı. Ve bu sayede Velmal'in lanetinden kurtulan Canavar, onu esir alan, onunla alay eden köylülere

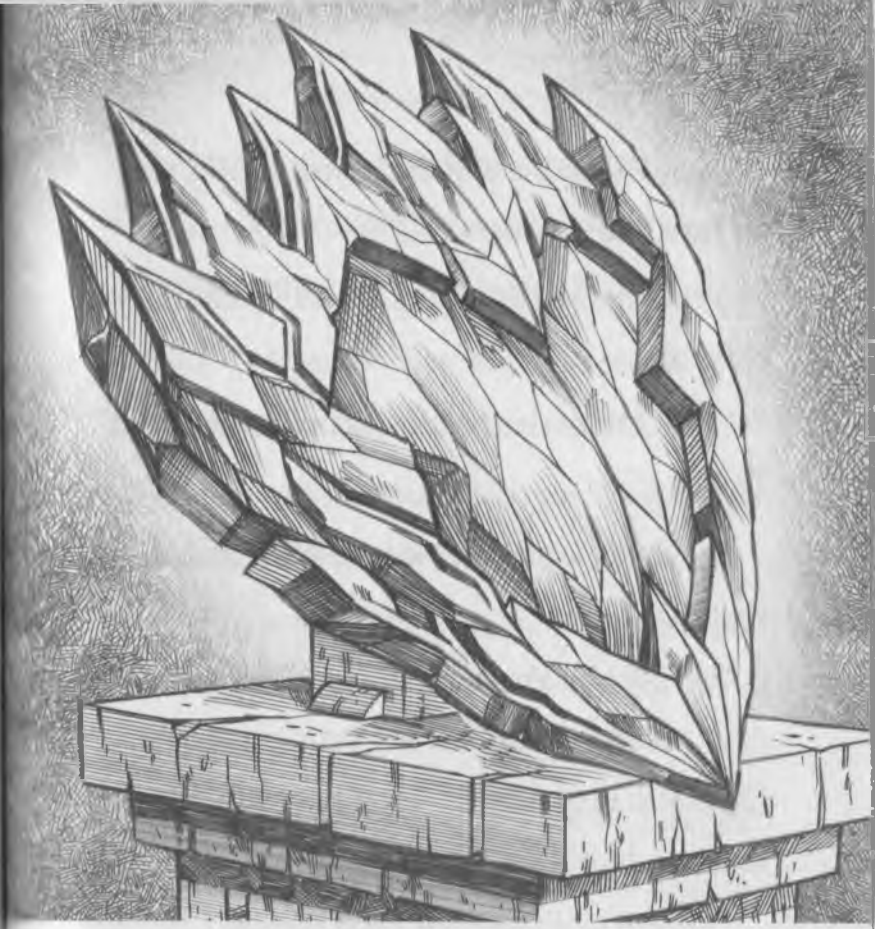

hiçbir şey yapmıyordu. Çünkü yalnızca Velmal'in lanetiyle bu ateşten hapishaneden kurtulacak kadar öfkelenebilirdi.

Cübbeli yaşlılardan biri ayağa kalkıp Tom'a döndü.

"Ben Dylar, bu köyün şefiyim. Senin için ne yapabiliriz yabancı?"

Şimdi herkes dönmüş, Tom'a ve Elenna'ya bakıyordu.

"Buz Adam'ı serbest bırakmalısınız," dedi Tom.

Yaşlıların arasında bir kahkaha dalgası yayıldı.

"Serbest bırakmak mı?" dedi bir başka yaşlı. "Neden böyle bir şey yapalım ki? O yaratık Freeshor'un üzerine çöken bir lanetten başka bir şey değil!"

"Bunun size mantıklı gelmediğini biliyorum," diye yanıtladı Tom. "Fakat elinde kalkanı olmayınca Buz Adam sizin için bir tehdit değil. Eğer onu serbest bırakırsanız bu gerçekten onurlu bir davranış olacaktır."

"Saçmalıyor," dedi kalabalıktan bir ses. "Canavarı tutsak etmemiz sayesinde köyümüz kurtuldu, zengin olduk."

"Ama o masum!" diye bağırdı Elenna. "Eğer onun ölmesine izin verirseniz..."

Bunun üzerine kalabalık bağırıp çağırmaya, her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Ta ki Dylar elini kaldırıp herkesi susturana kadar. Oturduğu yerden kalktı ve basamakları inerek Tom'a yaklaştı.

"Normalde konseyimizde yabancıları pek hoş karşılamayız evlat," dedi. Sesi sakin ama son derece sertti. "Bu işi bize bırakmanı tavsiye..."

O anda duvardan ayrılan bir gölge göz açıp kapayıncaya kadar odada dolaştı ve şef aniden yere yuvarlandı.

Pelerinli, ince ve uzun gölge aynı hızla Tom'un önünde beliriverdi. Eli, başındaki kapüşona gitti ve onu yavaşça açarak yüzünü gösterdi. Tom bu zayıf yüzü ve simsiyah, uzun saçları tanıyordu.

"Freya!" dedi yutkunarak.

Gwildor'un dişi Canavar Ustası koyu, parlak gözlerini ona dikmişti.

"Başka kim olabilir ki?" dedi çatallı sesiyle.

YEDİNCİ BÖLÜM
VELMAL'İN KALKANI

Güçlükle ayağa kalkan Dylar, "Yakalayın onu!" diye bağırdı.

Freya yaşlı adama acımasızca tekme atınca Dylar tekrar yere düştü. Tom ve Elenna hemen adamın yanına koştular.

Yaşlılar oturdukları yerden kalkıp Freya'nın üzerine hücum ettiler. Freya, yaklaşan ilk adamı hiç zorlanmadan yere devirdi. Bir sonrakini ise iki eliyle kavrayıp diğerlerinin üzerine fırlattı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Tom, Dylar'ın kalkmasına yardım ederken. Şefin yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Bu kadın da kim?" dedi korkudan iri iri açılmış gözlerle.

Freya önüne çıkan herkesi tekme ve yumruklarıyla yere sererek ilerliyordu. Ölümcül vuruşlarını gözle takip etmek çok zordu ama her bir darbenin sesi onun ne kadar kuvvetli bir savaşçı olduğunu Tom'a açıkça anlatıyordu. Eğer iyilik için savaşıyor olsaydı Tom ona hayran olabilirdi. Ama Freya gücünü neden masumlara zarar vermek için kullanıyordu?

"Bizden ne istiyor?" diye sordu Dylar. Bu sorunun yanıtı Tom için son derece açıktı. Freya hızla sunağa doğru ilerliyordu.

"Kalkanı istiyor," dedi.

Elenna yayını çoktan germiş, okun ucuyla Freya'yı takip ediyordu.

"Ok atmayı göze alamam," dedi. "Yanlışlıkla yaşlılardan birini vurabilirim."

Acı dolu çığlıklar tüm odayı dolduruyor, Konsey üyeleri birbiri ardına Freya'nın ayaklarının dibine yığılıyordu. Birkaç saniye içinde sunağa ulaşan Freya çevik bir hareketle buzdan sunağın tepesine atladı.

"Efendimin kalkanını geri almaya geldim!" diye bağırıp kalkanı sunaktan aldı. Yüzü,

yeşil ışığın altında korkunç bir zevkle parlıyordu. Elenna yayı serbest bırakınca ok, müthiş bir süratle Freya'ya doğru yola çıktı. Yaşlıların başının üzerinden geçti. Fakat Freya hızla gerileyip okun yanından geçip gitmesini izledi.

"Beni durdurmak için şu toplu iğnelerden fazlasına ihtiyacın var!" diye bağırdı. Kalkanın bir askısını boynundan geçirdi ve sıraların üzerinde sıçrayarak tepeye çıktı. Tom ise Dylar'ın yanından ayrılıp Freya'ya doğru koşmaya başladı. Fakat Freya'dan kaçan kalabalığın arasında ilerlemek zor oluyordu. Freya bir fare gibi hızlı hareket etse de, çıkışa ulaşmasına neyse ki daha çok vardı.

"Kaçacak yerin kalmadı!" diye bağırdı Tom. "Artık teslim ol!"

Freya, onu küçümsercesine dudak büktü.

Ardından kalkanı başının üzerine kaldırıp sertçe duvara vurdu. Kalkandan daha zayıf olan duvarda bir çatlak oluştu. Tom koşmaya çalıştıysa da kalabalık yüzünden ilerleyemiyordu. Freya kalkanı bir kez daha duvara vurunca buz bloklardan biri yere düştü. Freya duvarda kocaman bir delik açmıştı. Ardından delikten dışarı fırlayarak gecenin karanlığına karıştı. Tom arkasına bakıp heyecanla Elenna'ya bağırdı. "Freya'nın peşine düşmemiz gerek!"

Elenna başıyla onaylayıp kapıya doğru koşmaya başladı. Tom ise sıraların üzerinden atlayarak deliğe ulaştı. Dışarı bakınca yerden en az otuz metre yukarıda olduğunu gördü. Freya ise Toplantı Evi'nin ilerisindeki iki binanın arasında gözden kaybolmak üzereydi. Böylesine çabucak aşağı inmeyi nasıl başarmıştı? Neyse ki Tom'da Arkta'nın

Altın Tüyü vardı ve bu sayede Freya'ya yetişebilirdi. Kalkanını kaldırıp aşağı atladı ve yavaşça yere indi. Elenna ise binanın önüne yeni çıkmıştı.

"Nereye gittiğini gördün mü?" diye bağırdı Elenna. Gümüş ve Fırtına da hemen yanındaydı.

Tom parmağıyla evleri işaret edip "Bu taraftan," dedi.

Binaların bulunduğu sokağa dalıp kısa bir süre sonra kendilerini, çam ağaçlarının süslediği bir bayırda buldular. Tom, Freya'nın Koldo'ya doğru koştuğunu hissedebiliyordu. Toplantı Evi'nde olanlar duyuldukça köyden çığlıklar ve bağırtılar yayılmaya başladı. Tom, ağaçların arasından bir panter gibi geçen Freya'yı fark edince daha da hızlandı. Kalkandan yayılan yeşil ışık olmasa Freya'yı takip etmenin ne kadar zor olacağını

düşündü. Aniden iki adam Freya'nın yolunu kesti. Fakat Freya yavaşlamaya bile gerek görmeden kalkanla ikisini de devirip geçti. Onu durdurabilecek hiçbir şey yok muydu?

Tom, Koldo'nun ateşten hapishanesinin sarı ışığını şimdiden görebiliyordu. Önüne çıkan kar tepesinin içine daldı. Elenna'nın onu takip ettiğinden emindi ama şimdi yavaşlarsa Freya'yı gözden kaybederdi ve bunun olmasını istemiyordu. Kar yığınının içinden fırladığında düşmanının tam karşısında onu beklediğini gördü. Freya durmuş, onu izliyordu. Tom dişi savaşçının en sonunda soluksuz kaldığını düşünüp sevindi.

Demek ki sen de yorulabiliyormuşsun Freya! diye geçirdi içinden.

Acınacak hâldeki Koldo, hapishanesinden kurtulmak için hâlâ hiçbir çaba sarf etmiyordu. Tom'un onu son görüşünden bu

yana daha da küçülmüş, neredeyse normal bir adam boyuna inmişti. Gwildor'un muhteşem Buz Canavarının fazla ömrü kalmamıştı. Geriye kalan birkaç seyirci de Freya'yı görünce geri çekildi.

"Daha fazla yaklaşırsan," diye uyardı Freya, "buradan sağ çıkamazsın."

Tom kılıcını çekip havaya kaldırdı.

"Ölümden korkum yok Freya. Senden de!"

Bir adım ilerledi. Belli etmemeye çalışsa da kendisinden emin değildi. Sağ eli yaralıyken Freya'yla başa çıkabilir miydi?

Dişi Canavar Ustası yeşil kalkanı tüm gücüyle yere vurdu. Tom, ayaklarının altındaki donmuş gölün çalkalandığını hissetti. Gölün üzerinde beliren çatlaklar bu darbelere uzun süre dayanamayacağının habercisiydi. Demek Freya'nın planı buydu. Bir kez daha vurunca çatlaklar açılmaya, buzdan parçalar birbirinden ayrılmaya başladı. "Tom!" diye bağırdı Elenna. "Dikkatli ol! Yoksa buzun içine düşeceksin."

Tom, hareketlenen gölün üzerinde dengede durmaya çalışırken Freya, Koldo'ya döndü. Kalkanı yere bırakıp ayağıyla Canavara doğru savurdu. Karın üzerinde bir kızak gibi ilerleyen kalkan ateşten

hapishanenin içine kadar kaydı ve Koldo'nun önünde durdu. Artık Tom'un yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Koldo yavaşça başını kaldırıp önünde parlayan kalkana bakarken kimseden çıt çıkmıyordu. Yalnızca göldeki buzların çatlamaya devam ettiği duyuluyordu.

"Al şunu!" diye gürledi Freya. Koldo bakışlarını dişi Canavar Ustasına çevirdi. Sözlerini anlıyor gibi görünse de sanki itaat etmemek için çabalıyordu. Sonra tekrar kalkana baktı. Gözlerinden akanlar yaş mıydı, yoksa eriyen buzlar yüzünden mi böyle görünüyordu?

Korkuyor, dedi Tom kendi kendine. *Kötü olmak istemiyor!*

"Sana al şunu dedim!" diye tekrarladı Freya.

İçinden, *lütfen yapma,* diye yalvardı Tom.

Koldo elini yavaşça uzatıp kalkanı kavradı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM
CANAVARI DEVİRMEK

Koldo kalkanı eline alır almaz büyümüştü sanki. Canavarın kolları ve bacakları her geçen saniye daha da kuvvetleniyordu.

"Buradaki işim bitti!" dedi Freya kahkaha atarak. Sonra arkasına döndü ve koşarak uzaklaşmaya başladı. Gölün hâlâ sağlam olan yerlerinden sekerek kıyıya çıktı ve gözden kayboldu.

Koldo ayağa kalktığında eskisi gibi iki

adam boyundaydı. Boynunun etrafındaki halatlar gerildi ve sonunda koptu. İnsanlar telaşla kaçışmaya başladılar.

Kalabalıktan bir kadın, "Korkmayın, meşaleleri geçemez!" diye bağırdı.

Fakat yanılıyordu. Koldo devasa bacağını savurup meşalelerden birine tekme attı. Gökyüzüne uçan meşale, gece karanlığında kayan bir yıldıza benziyordu. Az önceki zavallı tutsak göz açıp kapayıncaya kadar korkunç bir Canavara dönüşmüştü. Velmal'in laneti Koldo'yu yeniden ele geçirmişti!

Gölün kenarından tanıdık bir kişneme geldi.

"Fırtına'nın yaklaşmasına izin verme!" diye seslendi Tom, Elenna'ya. "Buz yeterince kalın değil."

Tom kılıcını kınına sokup buzun üzerinde yolunu bulmaya çalıştı. Ama daha ilk adımında bastığı buz parçası devrildi. Buzun ucuna doğru kaymaya başlayan Tom ancak son anda dengesini buldu ve düşmekten kurtuldu.

Koldo ise dengesini bulmakta zorlanmıyordu. Çünkü attığı her adımla, ayağının altında yeni bir buz parçası oluşuyordu. Her adımıyla toprağa kök salan bir ağaç gibiydi.

Canavar, köylülerin üzerinde bir kule gibi yükseldi. Kolunun tek bir hamlesiyle üç kişi, dal parçaları gibi buzun üstüne dağıldı. Gümüş, cesurca Koldo'nun üzerine koşmaya başladı ve çevik bir hareketle bacaklarının arasından geçti. Bir anlığına da olsa dikkati dağılan Buzul Savaşçısı

Koldo, Gümüş'ü bir sinek gibi ezmek için sert bir yumruk indirdi. Fakat kurt ona göre çok hızlıydı. Bunu fırsat bilen köylülerin bir kısmı hızla kıyıya kaçtılar. Ama birileri canından olmadan Tom bir plan yapmalıydı.

Ufacık bir harekette bile çalkalanan buz parçasının üzerinde ayağa kalkmak kolay olmadı. Peki, ayakta durmakta bile zorlanırken Buz Deviyle savaşmayı nasıl başaracaktı? Yapabileceği bir şeyler olmalıydı. Bir şekilde dengesini bulmak zorundaydı.

Tabii ya... Terazi!

Kıyının kenarında, buzun daha kalın olduğu yerde Gümüş ve Fırtına ile duran Elenna'ya baktı. Yayını hazırda tutan kız da ona baktı. Oklar, Koldo'ya karşı işe

yaramayacaktı. Tom, gözlerini Koldo'dan ayırmadan, son derece dikkatli adımlarla Elenna'ya yaklaştı ve Fırtına'nın yanına geldi. Soğuktan hissetmediği ellerini eyer çantasına sokup deri çantayı çıkardı.

Çantanın içinden teraziyi çıkarınca "Umarım yanılmıyorumdur," dedi kendi kendine.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu arkadaşı. "Şimdi kaçamayız!"

"Kaçmıyorum," dedi Tom sakince. "İzle de gör..."

Koldo'nun kükrediğini duydular. Kapana kısılmış köylüler yardım için yalvarıyor, Koldo'nun bacaklarının arasından kaçmaya çalışıyorlardı. Fakat hemen altlarındaki buz çatlayınca buz gibi suyun içine yuvarlandılar. Koldo başını geriye savurup

alaycı bir kahkaha attı. Bu kahkahanın Velmal'e ait olduğuna hiç şüphe yoktu.

"Siz köylülere yardım edin," dedi Tom. "Ben Koldo'yla ilgileneceğim."

"Bol şans," diye yanıtladı arkadaşı. Elenna'nın dikkatli adımlarla incecik buzun kenarında hareket ettiğini gören Tom, teraziyi havaya kaldırıp suyun üzerindeki parçalardan birinin üzerine

atladı. Tahmininde yanılıp yanılmadığını şimdi anlayacaktı. Dengesini kaybedip bir yana kaymaya başlayınca terazinin kefeleri aniden diğer yana yattı ve Tom'un dengesini korudu. Bir adım daha atınca buz parçası bu defa diğer yana yattı ama terazi, Tom'un dengesini bir kez daha korudu.

En azından bu ödülün ne işe yaradığını artık biliyorum, dedi içinden Tom.

Koldo, Tom'un yaklaştığını anlayınca ona doğru döndü ve ayağıyla buza sertçe vurdu. Canavarın ayağından Tom'a kadar hızla yayılan çatlaklar bir örümcek ağına benziyordu. Fakat Tom terazi sayesinde sendelemedi bile. Bir yanda Gümüş'ün burnunu buzlu suya sokup suya düşenleri kıyıya çektiğini, diğer yanda Elenna'nın buz tabakasında yol gösterdiğini görünce rahatladı.

Canavara yeterince yakın olduğuna karar verince Tom teraziyi kürkünün içine soktu ve hücuma geçti. Var gücüyle kalkanın üzerine atladı. Parmakları kalkana değer değmez Koldo kalkanını silkeledi ve Tom metrelerce öteye savruldu. Yaralı kolunun üzerine düşmüştü ve acı içinde çığlık atmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Ama pes edemezdi. İnleyerek ayağa kalktı. Başının hemen solunda yeşil bir parıltı fark edince eğildi. Kalkan, kafasının birkaç santim üzerinden geçti. Tam zamanında eğilmeseydi, kafatasının dümdüz olacağından emindi Tom.

Koldo kendisinden beklenmeyecek bir çeviklikle zıplayınca yerden korkunç bir gürültü yükseldi. Gelen tekmeden son anda kaçan Tom kalkanını kaldırıp bağırdı:

"Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, pes etmeyeceğim!" Ardından bütün gücünü kullanarak kalkanı Canavarın ayağına indirdi. Darbenin etkisiyle parçalanan dev ayak dört bir yana dağıldı.

Fakat Koldo'nun gıkı bile çıkmadı.

Tom dehşete düşmüş bir şekilde Canavarın ayağının yeniden oluştuğunu,

az önceki yaradan hiçbir iz kalmadığını fark etti. Başını kaldırıp Koldo'ya bakınca, onun da kendisine baktığını gördü. Canavarın yüzünde çatlak şeklinde buz gibi bir gülümseme belirdi. Ardından öylesine kuvvetli bir tekme attı ki Tom yerden metrelerce havaya fırladı. Ardından büyük bir gürültüyle karların arasına gömüldü. Eriyen karlar kıyafetinden içeri giriyor, nefes almasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Koldo hiç beklemeden hızla Tom'un üzerine doğru koşmaya başladı.

Kalk! dedi Tom kendi kendine. Fakat kollarıyla bacaklarını hareket ettiremiyordu. Başı dönüyor, görüşü bulanıyordu. Canavarı çift görmeye başlamıştı.

Buz Devi bir kez daha ayağını kaldırıp Tom'u ezmeye hazırlandı.

Elenna'nın sesi sanki kilometrelerce uzaktan geliyordu: "Hayır!"

Ve devin buzdan bir kuleye benzeyen bacağı inişe geçti.

DOKUZUNCU BÖLÜM
SON DÖVÜŞ

Tom, hem kayıp hem yuvarlanarak darbeden kaçmaya çalıştı. Ardından korkunç bir kırılma sesi geldi. Koldo'nun dev ayağı Tom'un az önce yatmakta olduğu yeri delip geçmişti. Buz Devi, öfkeyle kükreyerek ayağını kurtarmaya çalıştı. Bunu fırsat bilen Tom biraz soluklanıp ayağa kalktı. Dondurucu hava Tom'un bütün gücünü tüketiyordu.

Ümidini kaybetmeye başlamıştı. Zarar

veremediği bir Canavarı nasıl yenebilirdi? Yeşil kalkanı Canavardan almaktan başka çaresi yoktu. Ayağını delikten çıkarmayı başaran Koldo, Tom'a doğru yeniden bir yumruk savurdu. Birkaç adım gerileyerek saldırıyı savuşturan Tom, buzun iyice inceldiği noktaya geldi. Fakat şu anda teraziyi çıkaramazdı. Çünkü kılıcıyla kalkanını tutmak için iki eline de ihtiyacı vardı. Çatlamak üzere olan buza çevirdi bakışlarını. Buzun hemen altında onu bekleyen simsiyah suyu görebiliyordu. Eğer suya düşerse kimse ona yetişemeden ölmesi işten bile değildi.

Koldo hızla saldırıya geçti. Canavarın düşmek gibi bir sorunu yoktu; çünkü her adımıyla ayağının altında kalın bir buz tabakası beliriyordu. Tom dikkatle gerilemeye devam etti. Bütün umudunu Canavarın yeşil kalkanı kullanarak ona saldırmasına

bağlamıştı. Ancak bu şekilde kalkanı ondan alabilirdi.

Fakat Koldo aptal değildi. Tom'u donmuş gölün ortasındaki incecik buza doğru gerilemeye zorluyordu.

Tom bu savaşı kazanmak istiyorsa hayatıyla kumar oynamak zorundaydı.

Canavar iyice yaklaşana kadar bekledi ve gelince ayağı takılmış gibi yaptı. Koldo bu fırsatı kaçırmadı ve sağ koluyla Tom'u

yakalamaya çalıştı. Tom da bunu bekliyordu: Eğilerek kurtuldu ve kollarını Canavarın bileğine doladı.

Öfkelenen Koldo kolunu var gücüyle sallamaya başladı. Ayakları yerden kesilen Tom, kola sıkı sıkı tutundu. Fakat Koldo'nun her hareketiyle kolları yerinden çıkacak gibi oluyor, yaralı eli dayanılmaz bir acı veriyordu. Koldo'nun kolu öylesine soğuktu ki parmakları daha ona dokunur dokunmaz yapışmış, yanmaya başlamışlardı. Birkaç saniye sonra diğer elini kullanmayı akıl eden Buz Devi, Tom'u sol eliyle kavrayıp kenara fırlattı. Bu sırada kıyafetinden fırlayan büyülü terazi şangırdayarak yere düştü. Metrelerce ötede yere düşen Tom ise sürüklenmeye devam etti. Ta ki kolunun buz gibi suya girdiğini hissedene kadar. Buzun kenarına gelmişti ve su, burnunun dibindeydi. Biraz daha kayarsa suya düşüp boğulacaktı.

Terazi! diye düşündü Tom. Etrafına bakındı ama hiçbir yerde yoktu.

Koldo kendinden emin adımlarla üzerine geliyordu. Her zamankinden daha büyük ve güçlü görünüyordu.

Buzun diğer yanındaki Elenna, Fırtına'nın sırtına atladı. İki elinde de birer meşale vardı.

"Tom!" diye bağırdı, "bunları kullan!"

İşe yarayabilir, diye düşündü Tom. Ama Elenna çok uzaktaydı. Hem meşaleyi sol eliyle yakalayabilir miydi? Elenna meşaleyi fırlattı. Arkasında ateşten bir yol bırakan meşale döne döne Tom'a yaklaştı. Tom sol elini kaldırdı ama parmaklarının arasından kayıp giden meşale buzda yuvarlanarak uzaklaştı.

Bunu gören Koldo, buzdan bir duvar gibi Tom ile Elenna'nın arasında belirdi. Elini uzatıp Tom'u belinden kavradı. Parmaklar her geçen saniye daha da kapanıyor, Tom nefes

almakta daha da zorlanıyordu. Koldo'nun siyah, çukur gözleri Tom'un can çekişmesini zevkle izliyordu.

Göğsündeki kemiklerinin birbirine girdiğini hisseden Tom dişini sıkıyor, acıya dayanmaya çalışıyordu.

Çığlık atıp, *Koldo'ya bu zevki yaşatmayacağım,* diye kendi kendine söz verdi.

Aniden kıvılcımlar uçuşmaya başladı ve Koldo acıyla başını çevirdi. Canavarın üzerinden seken meşale suya düşünce Tom ne olduğunu anladı. Elenna ikinci meşaleyi Koldo'nun kafasına atmıştı! Canavar sersemleyince Tom'u sıkmayı bıraktı.

Tom sol eliyle kılıcına uzandı ve bir yay çizerek tüm gücüyle savurdu. Kılıç, Koldo'nun sol omzuna saplandı. Canavar acıyla kükredi. Tom hiç bekletmeden kılıcı yerinden çıkarıp

bir kez daha savurdu. Kılıç bu defa daha da derine, kolun gövdeyle birleştiği noktaya kadar ilerledi. Fakat bu kadarı yeterli değildi.

Tom kılıcını üçüncü defa savurup kolunu tamamen kesince Koldo böğürmeye başladı. Kalkanla beraber yere düşen kol binlerce parçaya ayrıldı. Kalkan ise buzda bir çatlak açıp donmuş gölün derinliklerine gömüldü.

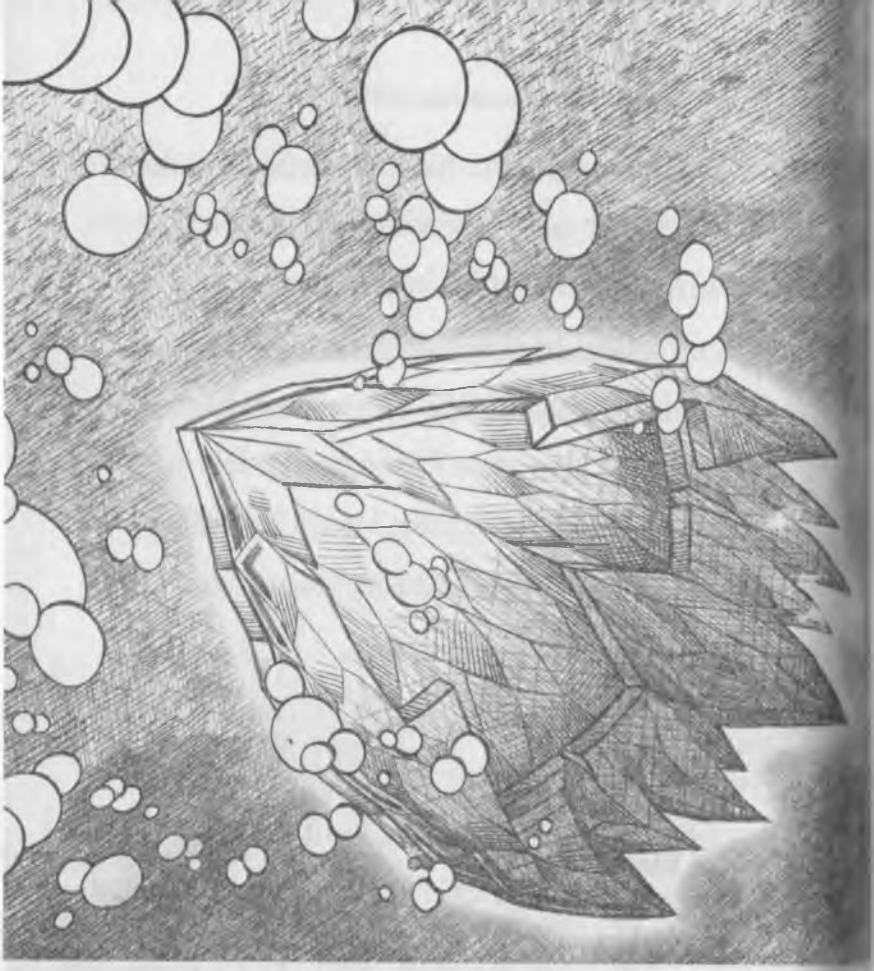

Tom, yeşil parıltının suyun içinde yok olmasını izledi.

O an içini büyük bir rahatlık kapladı: Koldo nihayet özgürdü.

Acı dolu çığlıklar atmaya devam eden Canavar, Tom'u elinden bıraktı.

Tom ayaklarının üzerine indi ama buzdan gelen çatırdama sesi hiç de iyi şeylerin habercisi değildi. Tom, büyük bir gürültüyle çöken buzla beraber gölün siyah sularına karıştı. Soğuk, tüm vücudunu sardığında kalbi duracak gibi oldu. Dondurucu su ağzına, burnuna ve kulaklarına hücum etti.

Yüzeye çıkmaya çalıştı ama bütün kuvveti vücudundan çekilip alınmıştı sanki. Aklı bulanmaya başladı.

Fakat aklından geçen tek bir düşünce vardı ki; tüm berraklığıyla ortadaydı: Güneşin yüzünü bir daha hayatı boyunca göremeyecekti.

ONUNCU BÖLÜM
KÖTÜLÜĞÜN DERİNLİKLERİ

Dondurucu su, Tom'u bir yumruk gibi sıktıkça sıkıyordu. Ciğerleri artık patlamak üzereydi.

O anda yukarıda beyaz bir şekil belirdi. Her geçen saniye yaklaşıyor, daha da büyüyordu. Tom, vücudunun ona doğru çekildiğini hissetti. Artık suyun içinde hızla ilerliyordu. Ciğerleri buna daha fazla dayanamayacaktı. Nefesini daha fazla tutamazdı. Gözlerini kapatıp kendini bıraktı...

Ama ciğerleri suyla değil havayla dolmaya başladı!

Bu nasıl olabilirdi? Tom gözlerini ovuşturup içlerinde biriken suyu temizledi. Yüzükoyun uzanmış, donmuş göle bakıyordu. Kıyafetinden akan dondurucu sular yağmur gibi yere dökülüyordu. Sırtüstü dönmeye çalışırken gayet yakından tanıdığı bir yüzle burun buruna geldi: Koldo'yla... Tom, Canavarın devasa, buzdan avcunda oturuyordu. Koldo gölün içine uzanıp Tom'u kurtarmıştı.

Tom'un içi, tarif edilmez bir mutlulukla dolup taşmaya başladı.

Koldo tekrar iyi olmuştu. Ve artık hep öyle kalacaktı. Gwildor'un bir Canavarı daha özgürdü artık!

Buzul Savaşçısı görkemli adımlarla

buzun üzerinde ilerledi ve Tom'u nazikçe yere bıraktı. Elenna koşarak arkadaşının yanına geldi.

"Tom! Bir an için öldüğünü sandım! Ve ben gerçekten ..."

"B...B...Ben iyiyim," dedi dişleri takırdayan Tom. Saçlarının buzlu su yüzünden donmaya başladığını hissedebiliyordu.

"Al," dedi Elenna. Kendi kürküyle Tom'u sararak. "Rengin neredeyse maviye dönmüş!"

"K...Kalkanım," dedi Tom. "Nanuk'un çıngırağı..."

Elenna, kalkanı getirdi ve çıngırağı ovalar ovalamaz hemen ısınmaya başladılar.

"Hayatımı kurtardın," dedi Tom. "Eğer o meşaleyi atmış olmasaydın, Koldo kemiklerimi kırabilirdi."

Elenna gülümsedi. "Koldo'nun kemik

kırma zamanları geçmişte kaldı. Velmal'in lanetini kaldırmayı başardın."

"Ve yeşil kalkandan sonsuza dek kurtulduk," diye ekledi Tom.

Arkalarında duran Koldo, gülmeye benzer bir ses çıkardı.

"Tom! Şuna bak!" diye bağırdı Elenna. "Koluna bak!"

Tom yeni arkadaşına hayranlıkla baktı. Kesilmiş kolunun yerine yenisi çıkıyordu. Koldo eğilip bir avuç kar aldı. Karları yeni koluna ekledi ve büyümesine yardımcı oldu. Gümüş, karların içinde mutlulukla yuvarlanmaya başladı.

Tom, Fırtına'nın yanına gidip boynunu sevgiyle okşadı. At ise burnunu Tom'un omzuna sürterek yanıt verdi.

Yeniden iyi olan Canavar eğildi ve elini

Tom'a uzattı. Tom, Koldo'nun avcunda bir şey tuttuğunu gördü.

"Terazi!" diye bağırdı Elenna heyecanla. "Yere düşürmüştün."

Tom teraziyi alıp deri çantaya, diğer büyülü ödüllerin yanına yerleştirdi.

"Teşekkür ederim," dedi Koldo'ya dönüp.

Canavar doğruldu ve başıyla dostlarını selamladı. Sonra arkasına dönüp yavaş adımlarla Freeshor'a doğru yol aldı.

"Sence orada güvende olacak mı?" diye sordu Elenna.

"Köylüler Koldo'nun kalkan yüzünden böylesine kötü bir Canavara dönüştüğünü gördüler. Yalnızca kötü bir lanet bir Canavarın bu kadar öfkeli davranmasına sebep olabilir. Bence bugünden itibaren beraber yaşamayı öğreneceklerdir..."

O anda gökyüzünden yere mor bir ışın indi ve daire şeklinde büyüdü. Yer sarsılmaya başladı. Gümüş çıldırmış gibi uluyordu. Sarsıntı durunca dairenin içinde bir şekil belirdi.

"Velmal," diye söylendi Tom.

"Tabii ki," dedi kızgın, hırıldayan bir ses. "Canavarlardan birini özgürlüğüne kavuşturdunuz diye beni yenebileceğinizi mi sanıyordunuz?"

"Bizi rahat bırak!" diye bağırdı Elenna. "Senden korkmuyoruz."

Velmal kahkaha attı. "Ama korkmalısınız. Gwildor halkını kurtarabileceğinizi sanıyorsunuz ama yanılıyorsunuz. Andım olsun ki..."

"Senin andını istemiyoruz," dedi Tom.

"Başka şansınız yok," diye tısladı Velmal. "Size varlığım üzerine yemin ederim ki sıradaki, sizin son Göreviniz olacak. Hiçbiriniz Gwildor'dan sağ çıkamayacaksınız."

Tom kılıcını çekti. Ama o anda Velmal mor bir dumanın içinde yok oldu. Tom kötü büyücünün onu duyup duymadığını bilmiyordu ama yine de tüm gücüyle bağırdı:

"Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, hiçbir Canavar senin tutsağın olmayacak!"

Tom ve Elenna eşyalarını topladılar ve Gümüş ile Fırtına'yı da önlerine katıp Freeshor'dan ayrılmaya başladılar. Hava aydınlanmak üzereydi ve kamp yapacak vakit kalmamıştı. Tom evine dönüp babasına kavuşmadan önce Velmal'den kurtarmaları gereken iki Canavar daha vardı. Fakat yanında Elenna, Fırtına ve Gümüş varken biliyordu ki, bu görevlerin de üstesinden gelecekti.

Canavar Peşinde serisi,

Ölümün Gölgesi kitaplarıyla devam ediyor.

Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın!

Karşınızda

TOPRAĞIN EFENDİSİ TREMA

Yalnızca Tom Canavarları Velmal'in

lanetli büyüsünden kurtarabilir.

GİRİŞ

Gwildor düzlüklerine dolunayın soğuk ışığı vuruyordu. İnsanın içini titreten bir esinti çimlerin arasında dolanıyor, ağaçların yapraklarını okşuyordu.

Fakat ay ışığının altında, bir gölgeden diğerine hızlı adımlarla gezinen bir karaltı bu huzuru bozuyordu. Saçı sakalı birbirine karışmış bir adamdı bu. Yün pantolonu ve deri yeleği kir içindeydi. Yeleği bir sicimle beline bağlanmış, sicime de bir kürek sıkıştırılmıştı. Sinsi sinsi arkasına baktı. Sanki birilerinin onu takip etmesinden korkuyordu.

En sonunda birkaç sivri taşın çimlerin arasından yükseldiği bir yerde durdu. Etrafına bir kez daha bakıp "Burası iyi,"

diye söylendi. Sonra kendini tutamayıp kahkahayla lafına devam etti: "Sen harika bir adamsın Ally. Ve yakında köşeyi döneceksin!"

Ally küreğini belinden çekip kazmaya başladı. Önce yavaş yavaş kazarken sonra hızlanmaya başladı. Saçları terden alnına yapışmış, kirli gömleği daha da lekelenmişti. Kazdığı çukur derinleştikçe, toprağı daha da uzağa atmak zorunda kalıyordu.

Ally dinlenmek için küreğe yaslanınca yeleği açıldı ve içinden deri bir rulo düştü. Sessizce küfreden Ally küreği bir kenara atıp ruloyu aldı. Onu tekrar yeleğine sokacakken bir anlığına durakladı.

"Hazinem ay ışığının altında daha da güzel görünecek," diye mırıldandı kendi kendine.

Gülümseyerek ruloyu açınca, içinden bir zincire dizilmiş, küçük, gümüş kafatasları çıktı. Ally, ay ışığında nasıl parladıklarını görmek için onları havaya kaldırdı.

"Artık benimsiniz. Eminim ki sahibiniz sizi hiç özlemeyecektir!" dedi kahkahayla.

Fakat Ally'nin yüzündeki gülümseme, etrafını saran rüzgârın sesiyle bir anda yok oldu. Kaşlarını çatan Ally korkuyla çevresine bakındı. Ama uzaklarda otlayan birkaç sığırdan başka hiçbir canlı yoktu etrafında. Yine de göz alabildiğine uzanan bu düzlükte birinin onu izlediği hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

"Yakalanmayı göze alamam," dedi. "Hazinemi buraya gömeceğim ve kellemi kurtarır kurtarmaz gelip onu alacağım."

Gümüş kafataslarını tekrar dikkatle

ruloya sarıp çukura yerleştirdi. Sonra küreğiyle çukuru biraz daha derinleştirdi.

Ama ayaklarının altındaki toprak aniden sarsılmaya başladı. Zikzaklar şeklinde uzun yarıklar açıldı. Ally toprağın kaydığını, her geçen saniye daha da yükseldiğini hissedebiliyordu. Korku dolu bir çığlıkla bir kenara savruldu.

Heyecandan nefesi kesilmişti. Başını kaldırıp kaşlarını çatarak ne olup bittiğini anlamaya çalıştı.

Başını çevirince karşılaştığı manzarayla gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Çığlıklar atarak geriye yuvarlanmaya başladı. Delikten dev gibi, her yanından yapışkan sıvılar akan bir yaratık fırlamıştı. Başının üzerine dizilmiş yeşil taşlar gecenin aydınlığında birer yıldız gibi parlıyorlardı.

Dev yaratık ağzını açıp zafer kazanmış gibi kükredi. Kocaman, jilet gibi dişleri insanın kanını donduruyordu. Gövdesinin kalanını da delikten çıkardı ve bir ok gibi Ally'ye yöneldi. Yerde kayarcasına ilerleyen bir sürü bacağı ve kaslı bir gövdesi vardı. Ally acele etmezse bu iğrenç, yapışkan sıvının içinde kaybolup gideceğini biliyordu.

Dehşet dolu bir çığlık daha attı ve sendeleyerek kalktı. Ruloyu yerden alıp kaçmaya çalıştı. Fakat yapışkan sıvı onu ayak bileğinden bir kement gibi yakalamıştı. Canavarın başındaki taşlardan yansıyan yeşil ışık yüzünden yapışkan sıvı da yemyeşil görünüyordu. Ally dengesini bulmaya çalıştı ama ayağı kaydı ve tekrar

yere düştü. Yapışkan sıvı her yerini kaplayınca kurtulamayacağını anladı.

Tüm ümidini kaybetmiş bir şekilde debelendi. Sırtüstü dönünce, yaratığın bir kule gibi üzerinde yükseldiğini gördü. Yaratık, kocaman ağzını açtı ve Ally'nin üzerine çökmeye başladı. Canavarın gölgesine karışan Ally'nin son çığlığı diğerlerinden daha boğuktu.

Artık bir daha asla hırsızlık yapamayacaktı...